

Jane Porter
IŠLOŠTOJI BARONIENĖ
Romanas

Versta iš Jane Porter, Taken by the Highest Bidder, 2006

© Jane Porter, 2006

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.”

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ema Bernotaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2006

© iStockphoto.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2008

© Knygute.lt, elektroninė versija, 2011

Pirmas skyrius

Samantos fon Bergen vyras vėl nesirodė namuose. Savo nelaimėi, Sema žinojo, kur jis leidžia laiką. Ji jautė, kur jo ieškoti, kai jis dienų dienom negrįždavo namo, ir žinojo, ko tikėtis. Nemalonumų.

Siausdamasi pilka aksomine mantija, užmesta ant vakarinės suknelės, ji kopė laiptais į prašmatnų Monte Karlo *Le Casino* ir jautėsi tarsi eidama į mūšį, kurį jau buvo beveik pralaimėjusi.

Johanas visada buvo azartiškas lošėjas, tačiau anksčiau išlošdavo dažniau. Kai imdavo nesisėkti, jis dar galėdavo liautis. Dabar nebegali. Atkakliai siekia atsilošti, bet vis pralošia, pralošia, pralošia...

Jie prarado jau nepaprastai daug turto: santapas, ištaigingą butą, naująjį ferarį, kuriuo Johanas net nebuvo pradėjęs važinėti.

Lipdama marmuriniais kazino laiptais Sema galvojo apie tai, kas jiems dar liko.

Kazino lošimų salėje, skirtoje tik rinktiniam svečiam, Kristijanas Bartolas tingiai išsidrėbęs sėdėjo prie savo pamėgto stalo. Kai atsivėrė durys, jis nepatenkintas metė pikta

Žvilgsnį, tačiau pažinęs gražuolę šviesiaplaukę Samantą fon Bergen, labiau žinomą kaip baronienė fon Bergen, atlyžo. Jis pagalvojo, kad toks įspūdingas titulas šiai jaunai droviai britei visiškai netinka, ir šyptelėjo.

Bartolas kirto kortą ir pakėlęs akis pamatė, kaip Samanta atsisegė viršutinę mantijos kabę, ir ši nuslydo nuo peties, atidengdama baltą vakarinę suknelę.

Jis žavėjosi Samanta, nors nė pats nežinojo kodėl. Buvo matęs ją vienintelį kartą prieš šėšis mėnesius, ir tąkart ji padarė jam tokį įspūdį, jog jis manė niekada negalėsias jos pamiršti.

Tada irgi pamatė ją čia, *Le Casino*. Kaip ir dabar, jis sėdėjo rinktinių lošėjų draugijoje, ir jai įėjus visi atsigrėžė į ją. Norėdamas pamatyti, kas patraukė vyrų dėmesį, jis irgi pažvelgė.

Nenuostabu, kad vyrai negalėjo atplėšti nuo jos akių.

Baronienė buvo nedidelio ūgio, liekna ir nuostabiai graži. Subtilų jos veido ovalą gaubė šviesios garbanos, palaidi banguoti plaukai teikė angelišką išvaizdą, nors kiek įkypos akys neatrodė tokios jau nekaltos.

Gražių merginų čia buvo per akis, bet Kristi-

Janui į akis krito rimtas Samantos veidas, su-
raukti tamsūs antakiai ir tarp jų įsirėžusi rū-
pesčio raukšlėlė.

Jaunoji baronienė sustojo tarpduryje. Ji neat-
rodė nei susijaudinusi, nei sutrikusi. Susirūpi-
nusi, bet ryžtinga ji pasuko prie Johano fon
Bergeno, ir Kristijanas pagalvojo, kad taip tu-
rėjo atrodyti Žana D'Ark prieš mūšį.

Kristijanas nemėgo Johano, - niekada negalė-
tų pamėgti, - todėl tyčia sėsdavosi prie to pa-
ties stalo, kad galėtų jį aplošti. Jau senokai jis
suprato, kad Johanas fon Bergenas nėra su-
manus žaidėjas, nesugeba rizikuoti, o pralošęs
nepajėgia pasitraukti iš žaidimo. Šįvakar baro-
nas jau buvo likęs tuščiomis kišenėmis. Taip
sakant, nukraujavęs. Visiškai.

Kristijanas susižėrė saują žetonų ir pastūmė
prieš save - padidino statymą dviem šimtais
penkiasdešimt svarų. Nemenka suma, nors ir
ne pati didžiausia. Tą vakarą jau buvo išlošta
per penkis milijonus svarų. Johanas pralošinė-
jo, o Kristijano laimikis vis augo.

Prisimerkęs Kristijanas žvelgė į prie stalo
priėjusią Samantą, - nuo peties nuslydusi ilga
šviesių plaukų garbana buvo užkritusi jai ant
krūties. Jis norėtų būti tos garbanos vietoje.
Troško paimti sruogą, užsivynioti ant pirštų ir

paslėpti tarp putlių krūtų.

Paėmęs taurę su viskiu Kristijanas nugėrė gurkšnį ir pajuto, kaip šiluma užlieja krūtinę ir bunda geismas - jis geidė Samantos. Ji kėlė smalsumą, kūno geidulius, norą ją užvaldyti.

Samanta pasilenkė prie Johano, aksominė mantija nuslydo jai nuo pečių ir atidengė liaunas rankas. Ji delnu palietė savo vyro šlaunį.

Jos rankai ten buvo netinkama vieta, ji turėtų būti ant jo, Kristijano, šlaunies. Žvilgsnis nuslydo Samantos rankomis prie pečių ir užkliuvo už gilaus griovelio baltos vakarinės suknelės iškirptėje, po to vėl keliavo į viršų švelniu kaklu prie ryžtingo apvalaus smakro, paglostė skruostus ir įsmigo į žydras susirūpinusias jos akis. Susirūpinimas slėpėsi ir tarp tobulai išlenktų antakių įsirėžusioje raukšlėlėje, ir kietai suspaustose padažytose lūpose - visame subtiliame, skausmingos kančios paženklintame grožyje.

Kristijaną persmelkė mintis, kad angelų negalima taip skaudinti. Netikėtai įsitempus jo kūnui, kėdėje tapo nepatogu sėdėti.

Vaizduotėje Kristijanas jau bučiavo švelnias putas Samantos lūpas, jautė jų virpėjimą, nuoga ji gulėjo lovoje, grakščiomis kojomis

apsivijusi apie jį, ir tik plona auksinė grandinė-
lė puošė jos kaklą.

Deja, jo šviesiaplaukė Žana D'Ark turėjo savo
tikslą ir nekreipė dėmesio į kitus, tik savo vy-
rui kažką murkė švelniu balsu. Kristijanas ne-
girdėjo jos žodžių. Na, o baronas nė nesisten-
gė kalbėti tyliau.

- Eik namo! - tarė jis šaltu bespalviu balsu. -
Ten tavo vieta!

Samanta nepajudėjo. Ji ir toliau kažką šnibž-
dėjo baronui, kuris vis labiau niršo.

- Man nereikia motinos, - tarė jis, piktai mes-
damas kortas vieną po kitos. - Vieną jau turiu.
Tu man nereikalinga, iš tavęs jokios naudos.

Samantos skruostus išmušė raudonis.
Skausmingai ori ji tylomis žvelgė į baroną. Ne-
tarusi daugiau nė žodžio ji nusiėmė mantiją,
padavė ją prie durų stovinčiam kamerdineriui
ir atsisėdo ant kėdės už Johano.

Gal pusantros valandos Kristijanas ją stebė-
jo. Jam patiko žiūrėti į ją. Ir prieš šešis mėne-
sius ji buvo labai graži, bet šįvakar atrodė tie-
siog stubinamai. Ji bus jo! Netrukus. Visai net-
rukus. Nesvarbu, kad priklauso kitam vyrui.

Kristijanas sudėjo kortas, numetė ant stalo ir
atsilošęs įsistebeilijo į savo moterį. Samanta

skirta jam, - tokios moters jis visada troško: jaunos, švelnios, seksualios ir nepasiekiamos. Tai, kad ji nepasiekiamą, labiausiai jį ir jaudino.

Malonu jaustis moters įviliotam į spąstus - geisti jos. Kartais jam taip nutikdavo, bet dar niekada taip svaiginamai.

Pro primerktas blakstienas jis matė, kaip baronienė fon Bergen kažką atkakliai šnabžda savo vyrui, tačiau baronas ignoravo jaunąją moterį.

„Kvailys, - pagalvojo Kristijanas. - Tik kvailys gali nekreipti dėmesio į tokią moterį. Ji gražuolė, tikra gražuolė. Johano šviesiaplaukė žmona - ne šiaip eilinė gražuolė, o tikras brangakmenis.“

Kristijanas atspėjo, kad fon Bergenas blefuoja, ir privertė atskleisti kortas. Nieko!

Šitaip Kristijanas išreiškė visą savo panieką. Johanas ant kortos buvo pastatęs viską, ką dar turėjo. Kvailys! Tikras lošėjas įvertina riziką, apskaičiuoja galimybę išlošti ir pralošti. Tačiau Johanas negalėjo prilygti Kristijanui, kuris buvo patyręs ir laimėjimo džiaugsmą, ir pralaimėjimo kartėlį. Kristijanas nemėgo pralošti - ir nepralošdavo. Dabar jau nepralošdavo.

Anksčiau pasitaikydavo, bet tai buvo taip seniai, kad jis jau buvo pamiršęs tą jausmą. Beveik pamiršęs. Nors dar ne visai.

Ir tas vos juntamas kartus praradimo skonis vis dar degino jo liežuvį, degino širdį ir vertė priimti iššūkį. Rizikuoti. Laimėti.

Tai panašu į kovą. Į medžioklę. Kristijanas ištiesė ranką ir paėmė ką tik išdalintas kortas - buvo gera proga atsirevanšuoti.

Sema sėdėjo Johanui už nugaros, žvelgė į kortas jo rankoje ir galvojo, ar jis nervinasi taip kaip ji. Kortos iškrito prastos. Ir su tomis nieko nevertomis kortomis jis žaidė taip, tarsi turėtų vien kozirius.

„Dieve mano, Johanai, ką tu darai?! Ką tu galvoji, kodėl žaidi?!“

Pastirusi, susidėjusi rankas ant kelių Sema giliai įtraukė oro, ir jos baltos nériniuotos suknelės auksinės petnešėlės įsitempė ant pečių.

Vasarnamis praloštas, banko sąskaita tuščia. Nebeliko nieko, ką dar galima būtų statyti.

Nusivylimo šūksnis ištrūko baronui iš lūpų, jis sviedė kortas ant stalo, atskleisdamas, ką turi. Nieko! Tris septynakes.

Stengdamasi paslėpti gėdą Sema įsikando į

skruostą. Trys septynakės! Jis pastatė ant kortos judviejų namus ir pralošė. Atleisk jam, Viešpatie. Kur buvo jo sveikas protas? Savi-saugos instinktas? Kodėl jis taip kvilvai pasi-elgė?

- Aš traukiuosi, - baronas atsilošė ir persi-braukė ranka per saulėje įdegusį veidą. Joha-nas - Austrijos baronas, mergininkas ir nuola-tinis Monte Karlo kazino svečias - kruopščiai rūpinosi savo įdegiu. Jis kasdien lepinosi sau-lėje prie baseino su taure alkoholinio kokteilio. - Aš nebeturiu ką statyti, Bartolai.

„Ačiū Dievui, - pagalvojo Samanta. Jos akys degė, o kūną pakaitomis pylė karštis ir krėtė šaltis. - Jis pribaigtas. Dabar jau viskas. Reikia važiuoti namo ir pagalvoti, kaip gyventi to-liau.“

- Johanai...

- Tylėk! - šiurkščiai nutraukė ją vyras.

Sema nuraudo ir prikando liežuvį, nes jautė, kad vienas iš lošėjų, Bartolas, viską mato ir girdi. Ji pastebėjo, kad jis nenuleidžia nuo jos akių, - jo žvilgsnis buvo kaskart vis ilgesnis, sunkesnis, intymesnis. Jai kilo noras surikti, atsikratyti įtampos, nes atkaklus Bartolo žvilgsnis jaukė jos sielą.

Baronienė pasijuto vieniša ir lengvai pažeidžiama. Tai ją trikdė, ji nenorėjo tokia būti. Ir ne tik dabar - niekada.

Bartolas tingiai nusišypsojo ir iš lėto paskleidė savo kortas.

- Kurį laiką jums neblogai sekėsi, - tarė jis.

- Vienu metu vos nepričiupau jūsų, - sutiko Johanas ir rankos mostu pareikalavo dar gėrimo.

Semos rankos konvulsingai suspaudė kelius. „Negerk daugiau, - maldavo ji mintyse. - Nebegerk. Eikime namo, Johanai, palikime visa tai...“

- Taip, buvote visai arti sėkmės, - tarė Bartolas.

Staiga Sema suprato, kad Bartolas sąmoningai kursto Johaną lošti toliau, ir pajuto jam nepykantą. Kodėl jis taip daro? Johanas jam prasilošė iki paskutinio skatiko - neteko namo, santaupų, garbės. Ko dar jis nori?

- Tikrai arti, - linktelėjo Johanas ir įsmeigė akis į Bartolą. - Sulošiam dar kartą, - pasiūlė užkibęs ant kabliuko.

Samantai užėmė kvapą, o nagai susmigo į delnus. Prakeiktas Bartolas, prakeiktas Johanas! Argi jos vyras kalba rimtai? Juk jis negali

tikėtis išlošti prieš Bartolą, ypač po to, kai išgėrė tiek daug alkoholio.

- Johanai...

- Nutilk! - nukirto baronas, nė nepažvelgęs į žmoną.

Samanta kaito iš gėdos, bet nė nemanė tylėti, - turėjo nutraukti šį sąmoningą susidorojimą. Bartolas elgėsi nežmoniškai. Tai buvo ne-teisinga.

- Eikime namo, Johanai. Prašau...

- Juk liepiau tau užsičiaupti! - nesileido į kalbas Johanas.

Karščio banga vėl nutvilkė Semos skruostus. Būdama čia, kazino, lakstydama paskui vyrą, maldaudama jo nebelošti, bandydama atkreipti dėmesį į save, ji žeminosi. Bet turėjo taip daryti. Dėl mažosios Gabrielės Sema buvo pasiryžusi bet kam.

- Johanai... - švelniu balsu maldavo ji.

Baronas nekreipė į žmoną nė menkiausio dėmesio, užtat Bartolas nužvelgė ją ilgu vertinančiu žvilgsniu, kuris pervėrė kiaurai. Jo akys išdavė, kad jis yra žiaurus ir išdidus, atšiaurus ir negailestingas. Kietaširdis! Barbaras! Kraugerys!

Baronienė pasilenkė ir palietė savo vyro petį.

- Johanai, maldauju...

Baronas šiurkščiai nustūmė jos ranką.

- Eik namo, antraip paprašysiu, kad apsaugos vyrai išvestų tave!

- Tau nebegalima lošti, - sušnibždėjo Samanta, degdama iš gėdos. Ji buvo įžeista ir išgąsdinta. Niekada ateitis jai neatrodė tokia tamsi kaip šįkart.

Johanas pakėlė akis nuo kortų ir mostelėjo galva apsaugos tarnautojui, saugančiam labai gerbiamų svečių kambario duris.

- Būkite malonus ir palydėkite baronienę iš kazino, - paprašė jis ir paėmė iš padavėjos dar vieną taurę kokteilio. - Ji ketina vykti namo.

Visų žaidėjų akys, išskyrus Johano, buvo įsmigusios į Samantą, bet ji nė nepajudėjo, nepaisydama apsaugininko, kuris priėjęs paėmė ją už alkūnės.

- Tai neteisinga, - garsiai tarė ji.

Kambaryje stojo mirtina tyla; ji pajuto Bartolo žvilgsnį. Jis degino, svilino - baudė. Apsaugininkas pasilenkė prie baronienės ir sumurmėjo:

- Ponia, prašau jūsų...

„Ponia, prašau, eikite ir nekelkite scenos. Keliaukite namo, ponia, ir leiskite savo vyrui pra-

lošti viską...“ - be žodžių maldavo jis.

Niršdama Sema nenoriai atsikėlė nuo kėdės ir baltos nėriniuotos jos suknelės medžiaga elegantiškomis klostėmis krito žemyn.

- Jei negalvoji apie mane, Johanai, pagalvok bent apie Gabę.

Baronas nieko neatsakė. Neatrodė, kad jis būtų girdėjęs žmonos žodžius. Nekreipdamas į nieką dėmesio jis gėrė kokteilį, o krupjė tuo tarpu vėl išdalino kortas.

Lydima viešbučio apsaugininko Sema tylėdama ėjo per kazino. Ji tarėsi girdinti aplink save plėšikų švilpimą ir ginklų skambėjimą. Sema nekentė kazino, jo triukšmo, ryškių spalvų ir šviesų - to dirbtinio blizgesio, kuris ne vieną įtraukė tarsi verpetas.

Laimė, apsaugininkas jos nelietė, - nestumdė ir neskubino. Jis, kaip ir Sema, žinojo, kad tai, kas vyksta, nuo jos nepriklauso. Nėra jėgos, kuriai lošėjas paklustų. Ypač užkietėjęs kortuotojas. Monte Karlas siurbė tų silpnavalių turčių savitvardos likučius ir sausino kišenes.

Pakeliui į savo nedidelį namelį senamiestyje Samanta užsuko pas kaimynus pasiimti miegančios Gabės....